

**XVI PREMIS LITERARIS
ANTONI VIDAL FERRANDO
DE L'IES SANTANYÍ**

**OBRES
GUANYADORES**

Un món imaginari

1/4/2022

Hola, som na Martina i estic un poc confusa, ahir vespre me vaig dormir com cada dia al meu llit flotant però avui m'he desperta a un lloc irreal. Estic sola a un terbolí? Quina por! Un moment, gràcies a déu, ja està, però encara no sóc al meu llit sinó a un prat tota sola. No veig res a part d'herba, m'estic començant a posar nerviosa, vull arribar a casa meva i tornar a la realitat. Però en canvi estic sola a un prat, sense saber on anar!

Bé, intentaré no posar-me més nerviosa i començaré a cercar la sortida. Estic caminant... Noooo! Ara he caigut dins un forat i estic anant a un altre món. Ahhhh! Ui! que blan que he caiguda, un moment... he caigut damunt un nigul? No ho entenc, s'estan molt bé, però m'agradaria saber on sóc. Bé, ja ho cercaré demà, ara estic molt cansada i vull dormir, ha estat un dia molt llarg. Bona nit.

2/4/2022

Bon dia, he dormit molt bé aquí, però he de començar a cercar una sortida per arribar a casa. Començ a caminar, però aquesta vegada vaig molt alerta i mir on trepig per no tornar a caure com l'altra vegada.

Fa més o menys una hora que camin i no trob res; un moment, què és això? Un forat com el d'abans. Què faig, m'hi tir o no? Au, m'hi tir per veure si trob ja la sortida. Aquesta vegada ja no m'he assustat, perquè ja sabia el que passaria. Aquesta vegada no he caigut damunt una cosa blana, sinó damunt una cosa aferradissa. Mir al meu costat i veig que he caigut dins un riu de caramel! M'encanta, però ara hauré d'anar tot el temps coberta de caramel. Així que sortiré el més ràpid que pugui.

A la fi he sortit. Ara estic caminant damunt un camí de fresses de llepolies, tenc moltes ganes d'agafar-ne una, però m'he d'aguantar. Aquí ja hi ha un parell de coses més que al prat i als núvols. Un moment! Què és allò d'allà enfora? És un castell! Vaig el més ràpid que puc cap allà per veure què hi ha. Ja falta menys! A la fi ja he arribat, a la porta no hi ha ningú (cosa que m'estranya molt), però tot i així, entr.

No hi ha ningú? Bé, ja som aquí, ja és de nit i aquí hi ha lloc per dormir, així que quedaré a dormir. Fins demà!

3/4/2022

Un moment! On sóc? Jo record que ahir me vaig adormir damunt una llengua de llepolia i ara estic dins una gàbia de regalim! Intentaré sortir d'aquí. Començ a mastegar el regalim (molt bo per cert). Jo mai hagués fet una gàbia de regalim però bé... Ja he aconseguit sortir i seguiré cercant la tornada a casa.

Ara ja cerc un altre forat, perquè he pensat que com més forats passi, més aviat arribaré a la sortida. N'he trobat un altre! M'hi tir. Aquest és diferent! És més bonic! Ja està, he arribat al terra. Aquesta vegada pareix tot normal, però a mesura que vaig caminant, veig que tot és de cartó! He pensat que si ahir algú em va moure de lloc, el que faré avui, serà fer-me la dormida i fer creure que estic dormint. Aniré a dormir a un lloc que em pareixi important perquè així vendran primer. Ja s'està fent de nit així que vaig a cercar un lloc per descansar.

Jo crec que aquí m'anirà bé. Davant mi tenc una església enorme de cartó, quedaré a l'entrada perquè no fa gaire fred, i esperaré a veure si ve algú.

Ja han passat unes dues hores i sent un estrany soroll, intent no moure cap múscul. Sense que me'n doni compte m'estic movent. Obr dissimuladament els ulls i veig que vaig damunt unes criatures estranyes amb la pell coberta de pèl, pareixen peluixos! Decidesc davallar, i quan veuen que estic desperta, tornen a ser invisibles!

Jo pensava que només sortien de nit, però ara veig que estava envoltada d'ells! Intent parèixer amable, i crec que ho aconsegueix perquè ara a poc a poc, tornen a agafar color i ja els puc tornar a veure.

4/4/2022

Ahir a la nit vaig estar parlant amb ells, saben el meu idioma! Els vaig demanar com sortir d'aquí i em varen dir que havia de resoldre una endevinalla, i si deia la resposta correcta, em donarien un botó que em traslladaria a casa. L'endevinalla diu així:

"Quants més n'hi ha, menys pesa. Què és?"

Jo hi estic pensant d'ahir vespre i crec que ja sé el que és. Avui a les cinc de la tarda aniré a veure'ls per dir la resposta correcta.

Són les cinc i ja som amb les personetes de peluix. Estic a punt de comunicar la meva resposta, i estic molt nerviosa perquè si l'endevin, a la fi podré tornar a casa. "La resposta és forat", a la fi ho he dit.

Un d'ells m'acaba de donar el botó que em permet tornar a casa. Però jo vaig dir:

"Aquests dies he sofert bastant, sense saber on era, però ara que sé on sóc, veig que el món imaginari és molt més bonic que el real. En el real, les persones només pensen en elles mateixes i mai pensen en els altres; en canvi aquí, vosaltres sense conèixer-me de res, m'heu acollit com una més de vosaltres. I a més, al món real la gent només pensa en els diners i en tenir poder i terres, però aquí tot és diferent, la gent comparteix i vos tractau tots com una família, així, perquè tot és més MÀGIC! Gràcies a tots i a totes".

En aquest moment em sent molt bé, i estic molt contenta d'haver decidit quedar-me aquí. Així que si qualcú vol venir, sempre serà ben rebut a aquest meravellós món imaginari.

LES EPIDÈMIES

Això era i no era un grupet de quatre joves molt amics. Eren tan i tan amics que des dels dos anys i mig ja jugaven junts a la plaça del poble, després de sortir de l'escoleta. El grup estava format per: el major, que s'anomenava Pere Portell, era el més caparrut de tots quatre, però alhora era amable i un poc geniüt. Seguidament, amb dos mesos de diferència, en Pau Soler, que, segons les ninetes del poble, era el més atractiu. Cinc mesos després que ell nasqués, va néixer en Pol Danés, el més radical i impulsiu de tots ells. I per últim, amb nou mesos de diferència d'en Pere, però molt amic seu, era en Carles Soler. (Uff!, quin embolic de números i mesos...). Tots quatre naixeren el mateix any i per això tota la vida anaren junts, tant en les bones com en les dolentes.

Quan tots ells tengueren set anys s'apuntaren a l'Escola de Cavalleria que estava situada al costat del gran castell del rei Alfons I. El rei va arribar a tenir-los un gran apreci, perquè més endavant, els quatre li demostraren que eren unes grans persones, amb molta valentia i seny.

A l'escola apregueren a ser uns magnífics cavallers, a dominar l'art de les armes i les estratègies del combat, però també varen aprendre lletres i números, art i música, perquè com els deia el seu mestre, un home savi amb molta experiència i coneixement, "la saviesa no ocupa espai".

Cada dia s'aixecaven a les sis i mitja del matí. A les set en punt es trobaven a la plaça on jugaven de petits, aquesta plaça els recordava els grans moments que hi passaren quan eren petits, aquells moments d'alegria i felicitat, sense cap preocupació.

Quan tengueren nou anys començaren a muntar a cavall i a emprar una espasa de veritat, no com la que utilitzaven abans de fusta, sinó una que tallava més que les retallades en educació.

Un dia, la mare d'en Pere va posar-se molt malalta, molt greu. El que havia estat el mestre dels amics, que sabia medicina, els va dir que na Margalida, és a dir, la mare d'en Pere, moriria si no li duïen una flor medicinal que possiblement i únicament es trobava a la muntanya que hi havia al final del regne, una muntanya alta i estranya, que ningú s'atrevia a pujar. Els quatre ben decidits partiren a busca-la, sabien que la muntanya on estava el remei era de molt difícil accés. Quan arribaren al peu de la muntanya, es quedaren petrificats, es trobaren una paret alta i llisa!, però de seguida reaccionaren davant el problema i amb el seu enginy i les habilitats apreses a l'Escola de Cavalleria aconseguiren arribar on estava la flor i la dugueren cap al poble. Allà el mestre feu un beuratge amb la flor i altres espècies misterioses. Na Margalida ho prengué i després d'uns dies de repòs es va curar. Amb aquesta feta el Rei els va nomenar Cavallers de la Cort del Rei, amb tan sols dotze anys! (Això és mèrit!!!)

Al cap d'anys, molts anys de magnífiques experiències com a Cavallers de la Cort del Rei, arribaren molts estrangers que van canviar la identitat i la societat del poble. Començà a haver-hi moltes més botigues, d'hortalisses, de fruites, d'estrís o forns. S'obrí el primer hostal i la primera fàbrica de cotxes; bé, de carruatges, estam parlant de fa molts anys.

El problema sorgí quan una gran epidèmia s'apoderà del poble. La gent pensava que era per culpa dels estrangers, i en part era cert. Aquesta epidèmia va rebre el nom de "TIL" (que què volen dir aquestes lletres?), però el vertader causant d'això eren les dolentíssimes condicions higièniques que hi havia. El poble havia passat de tenir mil cent onze habitants a tenir-ne més de quatre mil quatre-cents quaranta-quatre en menys de mig any i les infraestructures no estaven preparades per a aquest canvi. L'epidèmia continuava i els quatre amics, cavallers, decidiren actuar. Ja no tenien el mestre, que els ajudava i guiava, perquè havia mort mesos enrere.

Després de moltes reunions pensant què seria el millor per solucionar-ho, amb el que havien après i amb l'experiència que ja tenien, decidiren crear un òrgan de govern baix el comandament del rei Alfons I.

Aquest govern s'hauria d'enfrontar a tres problemes importantíssims que haurien de solucionar: en primer lloc, millorar les condicions higièniques, que amb l'arribada de tanta gent de fora havien empitjorat perquè en lloc de millorar-les i ampliar-les continuaven iguals que quan la població era molt menor. En segon lloc, regular la sobrepoblació del poble, ja que, com he dit, havia crescut moltíssim i no era assimilable sense una regulació que resultàs beneficiosa per a tots. I en tercer lloc, i per ventura el més urgent i important, eliminar l'epidèmia, la "TIL".

Per solucionar aquests problemes, acordaren que hi hauria un membre del govern que tendria la representació i la direcció d'aquest òrgan, canviaria cada quatre mesos i seria escollit per tots els Cavallers de la Cort del Rei, amb unes votacions. Els Cavallers de la Cort del Rei eren quinze comptant amb ells quatre. Tots ells eren persones que havien demostrat al Rei la seva vàlua, el seu saber i la seva valentia per poder estar dins aquest grup tan respectat i admirat.

Pere Portell va ser el primer en ser escollit, però durant el seu mandat tan sols va millorar un poc el problema de la sobrepoblació però no va eliminar la "TIL". Sense que ningú s'ho esperàs, després de quatre mesos, va sortir reelegit, però durant aquest temps no va fer res més que veure morir gent del poble per la pobresa que havia envaït la localitat. Després del govern del Pere Portell, va sortir elegit en Pau Soler. Havia estudiat un poc de medicina amb el mestre els horabaixes després de l'Escola de Cavalleria i va intentar eradicar la "Til" amb un medicament, no gaire eficaç, i amb un esforç molt gran per millorar les infraestructures del poble. Després d'això les condicions higièniques milloraren un poc, però el poble estava quasi arruïnat econòmicament parlant. Els quatre mesos següents tornà a ser elegit en Pere Portell, que assegurava que aconseguiria treure el poble de la crisi, però sabeu que va passar?, absolutament res! El poble continuava igual. Varen tornar a passar els quatre mesos. Hi havia moltes disputes dins els Cavallers de la Cort del Rei, ja que no sabien a qui votar ni què fer davant aquesta situació d'impotència, sabent que qui manava no feia absolutament res.

Les tensions i disputes eren importants, però els amics, ara ja tots grans, casats i amb fills, continuaven sent molt amics.

Els dos amics més petits, en Pol i en Carles, decidiren provar sort i fer una petita aliança (ara se'n diu una coalició), ja que eren inexperts en aquests temes, per intentar sortir de la crisi. I què creus que va passar? Milloraren exponencialment la higiene del poble i descobriren que la planta que va salvar la mare del seu amic era un remei excel·lent contra l'epidèmia causada per la "Til". Hagueren de lluitar molt, com el seu amic Pau Soler, però el profit va sortir. Van crear un remei excel·lent per poder combatre, definitivament, la "Til".

Dies després el nou rei Alfons II -el seu pare, Alfons I, havia mort per la "Til"- va proclamar Pau Danés i Carles Soler representants del govern per sempre (vitalicis! No crec que sigui gaire convenient a la realitat) i gràcies a aportacions econòmiques anònimes es varen poder combatre moltes altres epidèmies com la "lomce" i altres molt més dolentes i malignes.

I aquesta és la història d'un petit gran poble que gràcies a quatre -sobretot a dos- amics i a la voluntat d'anar cap endavant va poder combatre totes les terribles epidèmies i viure en pau i llibertat.

Miquel Barceló, 4t d'ESO C

Narrativa. Alumnes de batxillerat

Una resposta

Per què? Per què a mi precisament, de totes les milers i milers de persones que hi ha en aquest món, per què jo? No ho sé, no existeix resposta per al que m'està passant, no té sentit, no m'hauria de passar a mi, he estat bona persona tota la meua vida i al meu cap només es repetia la mateixa escena tot el temps, el pitjor dia de la meua vida.

M'ha passat a mi igual que li hagués passat a qualsevol, però la qüestió és que si jo he estat bo i aquest ha estat el resultat, què els passaria als que s'han portat malament en aquesta vida? Tampoc no hi ha respostes per a això, resumint, no hi ha respostes per a res. No existeixen.

Tot va començar un dia que el sol brillava amb força i el cel era d'un color blau hipnotitzant, es pot dir que va ser el millor dia de la meua vida, era dia 23 de maig de 1997; va néixer Elionor, la persona que li donava sentit a la meua existència, juntament amb la meua dona. El dia que va néixer era l'home més feliç de la terra i sempre recordaré aquest dia com el dia en què a la meua filla se li van inundar per primera vegada els pulmons d'aire, el dia que els meus ulls es van reflectir en els seus, el dia en què la meua vida va ser diferent. Quan més gran es feia més feliços érem jo i la meua dona, no m'havia pogut creure la sort que tenia d'estar viu i amb gent tan meravellosa, no tenia sentit però alhora es podia entendre, em contradic perquè en realitat no ho sé explicar amb paraules, no es pot.

Cada any la meua filla s'anava fent més gran, és el normal però ella era diferent, la seva manera de ser, de veure les coses i entendre-les feien que veiessis les coses d'una altra manera -ho hauria heretat de la seva mare- com per exemple, ella no sentia els sons del metro com un estrèpit sinó com a música, relacionava els sons de les diferents màquines formant així una cançó que ningú més sentia. Moltes vegades la van tractar de boja... Però i si ho eren ells per no sentir el mateix? No hi ha resposta.

Era una noia llesta i que sabia cuidar-se sola. A mesura que avançava el temps la vida m'ensenyava coses que semblaven impossibles i jo pretenia ensenyar-les a Elionor, però era un geni, sabia tot això abans que jo. Moltes de les coses que sabia eren gràcies a ella, feia coses i jo, sense adonar-me'n, aprenia d'elles i les aplicava a la meua vida pensant que Déu me les ensenyava. Parlant de Déu... existeix? Ningú ho sap, les persones d'avui en dia ens pensem que tot el que veiem

és real però, si no ho veiem no ho és? L'oxigen és transparent, però hi és. La sort no la veiem però la percebem. I Déu no el veiem, no el percebem però d'alguna manera estranya sabem que hi ha algú aquí igual que els esperits, hi són però no hi són.

Als 16 anys Elionor era un geni, no puc explicar el perquè, simplement des del meu punt de vista ho era, per les seves accions, la seva manera de pensar i parlar. Les seves notes no eren les millors ni destacava en cap activitat, li agradava anar a seure al cim d'un arbre i llegir i rellegir el mateix llibre un i altre cop. No era depressió el que tenia sinó que era diferent als altres adolescents de 16 anys. De major la veia com una filòsofa o alguna cosa semblant, sempre es plantejava la mateixa pregunta per a tot i intentava buscar una resposta, sempre era diferent.

El 14 d'octubre de 2015 vaig notar una punyalada per l'esquena, forta, freda, dolorosa i interminable. No podia deixar de plorar, les llàgrimes em baixaven lentament per les galtes i sentia que el meu cap anava a explotar. Entràrem corrent a l'hospital, jo portava a Elionor en braços, tot va passar molt de pressa, tenia la boca tacada de sang, no respirava bé, els seus preciosos ulls blaus s'havien transformat en un color opac malaltís. S'estava morint, lenta i dolorosament. A les quatre d'aquesta mateixa tarda va ser ingressada i operada. Estava nerviós i impacient, no podia creure el que em passava, no podia més, els meus atacs de pànic i ansietat augmentaven. L'operació va durar 5 hores 26 minuts i 33 segons, ho vaig cronometrar. La meua dona i jo vam ser comunicats que l'operació no havia sortit bé i que a la meua filla li quedaven hores de vida, era impossible curar-li el que li estava passant, si ho intentessin li allargarien més el dolor i jo no seria capaç de fer patir algú només per tenir-lo amb mi. Els metges no sabien què era el que li havia passat. Li ho vàrem comunicar a ella i no podia més amb aquest dolor infernal, va decidir entre llàgrimes que optava pel suïcidi assistit. Em destrossà l'ànima. Va ser el dia en què els últims alens d'aire inundaven els seus pulmons i el dia en què els meus ulls plorosos es reflectien per última vegada en els seus, l'última vegada que vaig veure el sentit de la meua existència en la vida. Pocs mesos després la meua dona i jo vam decidir anar de viatge per deixar de pensar en el que havia passat, la nostra relació havia estat molt tensa des d'aquella tarda, discutíem quasi cada dia, ella volia guardar les coses de la nostra filla dins caixes i dur-les a l'església o als nens pobres. Plovia, anàvem amb cotxe direcció a l'aeroport, volíem anar a Cuba, un dels països on Elionor volia viatjar però mai tinguérem l'ocasió, discutíem sobre la mort de la nostra filla, ens cridàvem, ploràvem, ens culpàvem l'un a l'altre sense saber què la va matar, no vaig saber per què ho fèiem, només va explotar aquest tema, era difícil conduir sota la pluja, plovia molt, era una pluja típica d'hivern, d'aquestes que les gotes cauen damunt el parabrises i la vista és borrosa. Per què jo? L'últim que li vaig dir a la meua dona va ser "tant de bo no haguéssim tingut la nostra filla". Se sentia com el renou d'un xiulet de fons, en despertar, hi havia un policia a la butaca, venia a comunicar-me que la meua dona havia mort en l'accident, un home borratxo va xocar contra nosaltres provocant així l'accident. La meua vida ja no podia ser més miserable i pitjor, no tenia sentit viure. Aleshores no em podia creure el que li havia dit a la meua dona, no sabia per què vaig pronunciar aquestes desagradables paraules, me'n penedí molt, estava avergonyit del que havia sortit de la meua boca, en aquell instant només necessitava recordar la meua dona i la preciositat que era, ella no es mereixia tot el que li havia passat aquests mesos.

Vaig començar a prendre drogues, sempre estava tens, la migranya i l'ansietat s'apoderaven del meu cap, no podia desfer-me d'aquesta horrible sensació. Al principi prenia relaxants musculars i altres pastilles que havia vist per Internet que podrien funcionar per llevar-me aquestes sensacions. També intentava trobar consol en l'alcohol, em solia acabar una botella de tequila al dia. Al cap d'uns mesos les pastilles no em feien efecte i vaig començar amb drogues fortes, em ficava molta merda dins el cos, m'agradava, em feia oblidar la meua vida lamentable. Sentia com les drogues i l'alcohol em feien tornar boig, vaig començar a sentir veus dins el meu cap, no m'estranyava gens, estava tan ficat en les drogues que em costava distingir el real de l'irreal. Un dia -pareix increïble que ho recordi- les veus em varen dir d'anar a fer una volta, vaig agafar el cotxe, i partí cap al centre, les veus del meu cap feien massa renou així que em vaig aturar a una tenda i vaig compra una botella de tequila barato, i en sortir la vaig obrir i en vaig pegar un glop que em va apagar la set ràpidament; tornava caminant al cotxe quan, de sobte, vaig veure unes siluetes negres al fons d'un carreró prop d'on havia aparcat el cotxe, eren dos al·lotets que amagaven alguna cosa, sabia exactament què era, i em vaig apropar a ells, de la butxaca tragué un bitllet de cinquanta euros i a canvi em donaren una bossa d'heroïna, l'única cosa apart del tequila que ajudava la meua existència. Amb el cotxe vaig arribar a un casino, i vaig tenir la brillant idea d'entrar i jugar. Vaig començar a perdre molts doblers fins el punt que m'havia quedat sense casa i també havia perdut el cotxe, ara sí que no tenia res a la meua vida. Tenia la cartera buida, només em quedava una foto amb la meua dona i la meua filla quan va néixer, també tenia buit el cap i l'ànima. Caminant pel port, mirava la mar i em transportava a records del passat amb la meua preciosa família. Em vaig veure reflectit al mar i vaig veure el meu rostre desgastat i podrit per les drogues, en aquell moment em va caure una llàgrima i per inèrcia vaig caure al mar, no vaig fer cap tipus d'esforç per sobreviure.

Ara estic aquí assegut, en aquesta butaca de cuir, del centre de desintoxicació escrivint les meves angoixes i tristeses i el fastigosa que era la vida després de la mort de les persones que formaven el meu cor.

Per què jo? L'únic que vull com a persona és una simple i petita equació que m'expliqui el perquè de les coses. I només per saber per què aquesta vegada, vaig haver de se jo.

Vull una resposta.

Magdalena Camps, 1r de batxillerat B

BLAI BONET, LA SANG LA MEVA TINTA

Escriviu-me dins el cor, amb tinta,
els vostres noms, perquè,
sempre estigueu amb jo,
perquè la meva memòria ja no la guarda.

El meu cap, ja no pensa, ja no pensa.
Veni, amics meus, a dir-me les coses,
que jo ja no puc sortir.
Em sent en una presó de malalts.

Digueu-me que tot va bé,
que el cel és blau com abans.
I jo et deman!
Em duries una llibreta i un bolígraf?

Començ a escriure, a expressar-me,
a inventar, a somiar coses,
que llavors passen.
Tothom em ve a veure.

Vull sortir, en la finestra oberta,
dic desesperat.
Agaf els tapins i me'n vaig,
cap a Barcelona.
M'ho pas bé però enyor el meu poble.

Torn cap allà, però no deix d'escriure.
Ja m'esperen amb els braços oberts.
Quan els veig m'alegr.
Quan me'n vaig, em pos trist.
Enyor a la família.

Enyor les olors, les plantes,
com el fum s'escampa per l'aire.
Enyor el paisatge, els turons,
la vila, la rialla de la gent.

Microrelats

Els motius de l'amor

-Tu m'estimes de veritat?

-Sí.

-Com ho saps?

Ho sé perquè adoro la manera en què em mires. Perquè m'agrada el teu somriure, la forma en la que disfrutes de les coses de la vida. M'encanta que escoltis la música tan forta i que duguis vestits de flors. M'agrada la forma en la que pintes i que et taquis les mans amb pintures acríliques. Adoro quan llegeixes un llibre de por i després no pots dormir. M'encanta, de veritat, m'encantes tu.

-No ho sé -vaig mentir-. Suposo que l'amor no es pot definir.

Era mentida. La definició de l'amor era ella.

Catalina Sorell, 1r de batxillerat A